

Afstandspoesi

af

Rolf Steensig & Vagn Remme

förlaget em

af samme forfattere:

Rolf Steensig

Drenge uden billeder, 2002, digte

Kloakdigte, 2002, digte

Spejle & røg, 2005, digte

Vagn Remme

Øresundsvej, 2003, noveller

Blidahlund, 2004, teaterroman (s.m. Sternberg)

Rotterdam - en feberskrivelse, 2005, roman

Turneringen, 2007, roman

Arvingen, 2007, roman

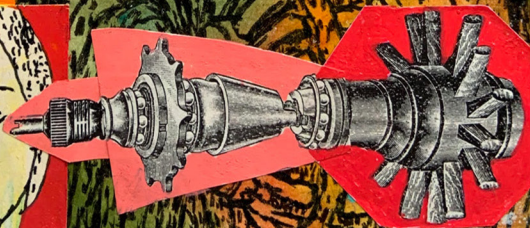
Vi er her ikke, 2013, roman

Vi er her ikke - igen, 2018, roman

Jeg hører ikke rigtig efter, hvad de siger til mig. Jeg drikker ikke rødvin mere. Jeg læser digte og tænker på damer. Jeg kommer ikke rigtig ud. De som siger noget til mig taler i et simpelt børnesprog. Jeg længes nogle gange efter noget. Det bliver aldrig klart, hvad det er, sproget kan ikke række ud efter det. Måske er klokken femten. Måske er den ved at blive det eller har lige været det. Nogle gange kigger jeg ind ad. Det sker der ikke noget ved.

Blev svitset af medierne. Trak flammer op af flasken og sank bøvsende sammen i sofaen. Betragter min virkelighed som overstået, 30 kilometer handsker, håndsprit og masker ud ad vinduet.

JEG HAR EN DATTER I MIN HJERNE
OG INGEN GODE RÅD AF GIVE.

Jeg bor i Hundstrup. Det er der, jeg er. Dagen er fuld af seng. Jeg er i Hundstrup. Der er trukket en slags gazebind omkring sengen. Jeg ligger i Hundstrup. Der er et loft over mig. Malerarbejdet er tvivlsomt. Det kan der gøres noget ved. Der er en krop i Hundstrup. Den ligger i en seng. Dagen er næsten gået.

Rusk mig, så jeg kan virke. Poesien er en hasteindkaldelse og digtene en cocktail, der skælver af feber. Når jeg søvndrukken læner mig forover, ser jeg, at jeg har skrevet noget. Ordene på skærmen, vort beskyttelsesglas, glider sammen som forelskede. Farveeksplosioner som at gasse de sociale medier op og lade den feberblå himmel være resten.

Jeg sover ikke længere. Jeg vågner hele tiden. Hver gang med et sæt. Ved siden af ligger Stephanie Lose. Det er ikke så godt, tænker jeg. Jeg lægger mig ned igen. Hendes åndedræt er let og kort. Så vågner jeg igen, og Stephanie sidder over for mig. Hun har måske grædt. Det ser sådan ud. Måske burde jeg tage mig af det. Jeg vågner igen. Jeg kan ikke høre, hvad hun siger. Hun gestikulerer med hænderne. Jeg forsøger at svare, måske svarer jeg, det er ikke til at høre. Jeg vågner. Der står kaffe på bordet. Jeg vågner.